

The book cover features a vibrant green and blue space-themed background. A large, glowing Earth is the central focus, with a vertical line bisecting it. Above the Earth, a diamond-shaped graphic contains the author's name. The title 'EXISTENCE' is printed across the Earth, and 'TRITON' is at the bottom. The background is filled with stars, nebulae, and a smaller planet in the upper right.

**DAVID
BRIN**

EXISTENCE

TRITON

TRIFID

B DAVID
BRIN

EXISTENCE

The author's name 'DAVID BRIN' is presented in a stylized, white, sans-serif font. The letter 'B' is significantly larger than the other letters. The text is centered within a grey, diamond-shaped graphic that is partially cut off by horizontal lines extending from the left and right edges of the page.

**DAVID
BRIN**

A thin, vertical grey line descends from the bottom point of the diamond shape above, extending down towards the title.

EXISTENCE

Stanislav Juhaňák – TRITON

David Brin
Existence

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.

Copyright © 2012 by David Brin
All rights reserved.
Translation © Jakub Němeček, 2015
Cover illustration © Rashevskaya | Dreamstime.com
Cover design © Renata Brtnická, 2015
© Stanislav Juhaňák – Triton, 2015
ISBN 978-80-7387-806-1

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

„Úvazovému Joeovi“ Carrollovi, který roztáčí opravdová vesmírná lasa...

a

„Doktůrkovi“ Sheldonu Brownovi, který učí cestovatele v čase...

...a Ralphovi Vicinanzovi,

který pomohl mnoha snům a snůlkům vzkvétat.

ČÁST PRVNÍ

RÁNY A OSUDY

Ti, kdo ignorují omyly budoucnosti,
budou nuceni je udělat.

– JOSEPH MILLER

ŽIVOČIŠNÝ DRUH

na čem záleží? na mém já? nebo ai? + otázka se točí

*+/- jako se točí mé tělo! /+ v rytmu s cvrlikajícím okno-ptákem
„normální lidé“ takhle nepřemýšlejí -/-/-
ani ti s Aspergerovým syndromem -/- dokonce ani ti nejautističtější*

přestaň se točit! -/- tak -/- a teď zpět na holo-obrazovku ->

*děšť blábolí to klepající okno –
pták je pryč -/+ ukryl se před padající vodou ++
jako já se ukrývám před padající civilizací*

*na čem tedy záleží ?/? na pokroku? Nových mozcích??
po kortexu, po knihovnách, po webu, síti, ai-mřížce
– co přijde příště ?/!*

*nabídne to naději/záhubu pošetilému lidstvu +/?
zlobným kotounským myslím +/?
nebo autistickým hybridům, jako jsem já +/?*

1. JÁ, AMFORUM

Vesmír se dělil na dvě velké poloviny.

Polokoule třpytivých hvězd obklopovala Geralda vpravo.

Modrohnědá Země zabírala druhou stranu. *Domov*, až skončí tahle práce. Uklízení bince po další generaci.

Gerald se vznášel v křišťálové skořápce jako embryo v plodovém vaku, usazený na konci dlouhého ramene v jisté vzdálenosti od vesmírné stanice *Endurance*. Vystrčená před její tepající puls byla Geraldova bublina více vesmírem než stanicí.

Odtud se mohl soustředit na signály přicházející ze satelitu stovky kilometrů daleko. Vysoko nad hlavou dlouhý, úzký proužek vířícího vlákna.

Bola. Jeho laso. Jeho nástroj v nepřetržité únavné povinnosti.

Bola je můj rameno.

Drapák moje ruka.

Magnetickou pákou zapáčím.

O planetu ji opřu.

Po většinu dní pomáhal tenhle popěvek Geraldovi soustředit se na jeho práci – na práci trochu lepšího, nóbl popeláře. *Pořád ještě jsou lidé, kteří mi závidějí. Miliony lidí, tam dole v tom povlaku moře a mračen a břehů.*

Někteří možná právě teď hledí nahoru – nad přelidněnou Sumatru se rychleji než zvuk řítí noc. Soumrak byl nejlepší čas na to, aby se tahle velká stará stanice dala zahlédnout. Pokaždé, když *Endurance* křižovala terminátor – ať už večerní, nebo ranní – spojovalo ho to s lidstvem, protože věděl, že pár lidí se vždycky nahoru podívá.

Soustřeď se, Geralde. Máš práci.

Napřáhl pravou paži, vztyčil ji rovně nahoru souběžně s osou těla a tím se znova pokusil upravit napětí ve vzdáleném, kroutícím se kabelu dva tisíce kilometrů nad hlavou, jako by to bylo líné prodloužení jeho vlastního já.

A kabel odpověděl. Signály zpětné vazby pulsovaly Geraldovým neurosensovým oblekem... ale přinášely zprávu o chybě.

O mojí chybě, uvědomil si Gerald. Rozkazy, jež vyslal tenoučkému satelitu, byly příliš rychlé, příliš netrpělivé. Poblíž něj vyčítavě zavřeštěl malý Hači. Druhý obyvatel nahuštěné komory z něj nebyl zrovna nadšený.

„No dobře.“ Gerald se zašklebil na postavičku oblečenou ve svém vlastním neurosensovém úboru. „Jen si z toho nezauzli ocas. Hned to opravím.“

Někdy má opice víc rozumu než člověk.

Obzvláště než člověk, který vypadá tak zpuště, pomyslel si Gerald. Náhodný pohled na vlastní odraz ve skle mu prozradil, kolik na jeho elastickém prádle přibýlo skvrn – od rozlitých nápojů a údržbových kapalin. Prošedivělé tváře vypadaly vychrtle. Rozcuchaná, neupravená obočí trčela jako dva škůdci, neřku-li dvě strašidla.

Jestli takhle přijedu domů do Houstonu, rodina mě ani nepustí dovnitř. Ačkoli, se všemi těmi výplatami, které se mi zatím nastrádaly...

No tak, soustřed se!

Gerald zarputile dvakrát kliknul na svůj levý třenový zub a třikrát na pravý. Oblek odpověděl další dávkou lenošťavy vstříknutou do žíly ve stehně. Tělem se mu rozlila chladná rozvážnost, malátnost, jež měla napomáhat jasnému myšlení –

– a čas se náhle jenom vlekl.

Signály ze vzdálené boly s ním teď mohly držet krok. Cítil se spíš jako *součást* třicetikilometrového vlákna, jež se těžkopádně svíjelo na vyšší oběžné dráze. Pulzující elektrické záchvěvy, které tepaly tam nahoře, se proměňovaly v jemné štípání *tady dole* a běžely po Geraldově zápěstí, jeho paži a rameni, pak šikmo přes záda a dolů k levému palci u nohy, kde přímo žadonily o to, aby jejich prostřednictvím použil svůj vliv. Když zatlačil, vzdálený kabelosatelit odpověděl a uplatnil svou sílu proti magnetickému poli planety.

Tele-operace. V éře čím dál dokonalejší umělé inteligence bylo k některým úkolům stále potřeba staromódních lidských pilotů. Dokonce i takových, kteří se vznášejí v bublině hluboko pod místem, kde dochází ke skutečné akci.

Pojďme trochu zvýšit proud. Abychom o fous snížili naši rychlost otáčení. Zaštípání v Geraldově palci představovalo několik set ampérů proudu, vyčrtných z jednoho konce svíjejícího se úvazu a zvyšujících magnetický odpor. Veliký kabel se teď otáčel na pozadí hvězd o něco pomaleji.

Hači – který byl připojený vedle – naříkavě zareptal ze své vlastní pavučiny podpurných vláken. To už bylo lepší, i když malpu bylo třeba ještě přesvědčit.

„Přimhuř nade mnou oko,“ zavrčel Gerald. „Vím, co dělám.“

Dynamický model generovaný počítačem nicméně souhlasil s Hačim. Pořád nechtěl předpovědět snadné zachycení v okamžiku, kdy konec úvazu přiletne na své rychlé dostaveníčko s... s tím kusem kosmického smetí, který měl Gerald na mušce, ať už je to kokoli.

Další rozkaz vydaný poklepáním na zub, a noc se kolem něho uzavřela ještě víc, byl teď v simulaci toho, co by viděl tam nahoře, o stovky kiláků výš, u letícího konce úvazu, kde se hvězdy trpytí jasněji. Z této výšky vypadala Země jako mnohem menší kotouč, vyplňující pouhou čtvrtinu oblohy.

Teď přicházelo všechno, co viděl, slyšel a hmatal, z robotického kabelu. Z jeho lasa. Z liány na houpání, zavěšené z nějakého vzdáleného souhvězdí.

Jednou opice... vždycky opice.

Úvaz se stal Geraldovým tělem. Elektrické mrazení podél páteře – větrík přinášející zmrzlý déšť – byl sluneční vítr zachycený ve Van Allenových magnetických pásích, jež představovaly smrtící sykot středních oběžných drah od devíti set kilometrů až po nějakých třicet tisíc.

Bermudský trojúhelník meziplanetárního prostoru. Žádná obyčejná lidská bytost nepřežila v této sféře víc než hodinu. Astronauti z Apolla nasbírali polovinu celé své povolené dávky radiace během těch několika minut, kdy uháněli přes tyto pásy do relativního klidu a bezpečí Měsíce. Drahé komunikační satelity utrpěly při jednom průchodu těmito výškami větší škody než na vyšší, poklidné geostacionární dráze za deset let.

Od krátké éry smělých výprav na Měsíc – a ještě kratší éry Čeng Che – se žádný astronaut neodvážil za radiační pásy. Místo toho dřepěli v bezpečí, těsně nad atmosférou, zatímco Sluneční soustavu zkoumali roboti. Právě kvůli tomuhle byl Gerald pan Někdo! S bolou místo paže a drapákem místo ruky dosáhl dál. Jenom o kousek, ale přímo do maelströmu. Nikdo jiný se tak vysoko nedostal.

Lovit odpadky jako rybář.

„Tak jo...“ zamumlal si. „Kde tě máme...?“

Radar už zaměřil cíl, asi tak přesně, jak to dokáže stroj uprostřed prskající mlhy nabitých částic. Poloha i trajektorie se neustále chvěly neklidem, vyhýbaly se přesnému zaměření s úskočností téměř živých tvorů. Ba ještě hůř, Gerald přísahal – i když mu to nikdo nevěřil – že oběžné dráhy se v této přízračné zóně *posunují*, a to až o několik tisícín procenta, což znamenalo desítky metrů. To mohlo z chytání věcí bolou udělat víc uměleckou profesi než fyziku. Počítače se pořád mají co učit, než převezmou *tuhle* práci od dvojiče primátů.

Hači rozrušeně zaštěbetal.

„Jo, já to vidím.“ Gerald přimhouřil oči a optika na konci úvazu automaticky zvětšila třpytivou cetku přímo před nimi. Jejich terč – nejspíš kus kosmického smetí, zanechaný zde nějakou dřívější, marnotratnou generací. Možná část ruského druhého stupně, který explodoval. Nebo spojovací prstenec z nějakého letu Apolla. Snad jedna z těch kapslí naplněných popelem zemřelých, které sem byly vystřelovány jen tak hala-bala během přechodné módy pohřbů ve vesmíru. A nebo také pozůstatky po nějakém pošetilém experimentu se zbraněmi. Kosmické velitelství tvrdilo, že má všechno smetí zmapované radary a zakreslené s přesností na deset centimetrů.

Gerald věděl své.

Ať už to bylo cokoli, nadešel čas poslat to zpátky domů dřív, než kolize s ostatními troskami způsobí sérii druhotných srážek – nekontrolovatelný proces, který už si vynutil, aby výzkumné a meteorologické satelity byly vyměňovány nebo nákladně pancéřovány.

Sběr odpadků nebyl zrovna romantický. Na druhou stranu, Gerald také ne. Při těch řídkých příležitostech, kdy se vůbec podíval do zrcadla, neviděl v něm hrdinného astronauta se širokou hranatou bradou, ale jen zklamání středního věku, tvář plnou vrásek od mžourání do ostrého světla orbity, kdy se proti vám východ slunce řítí každých devadesát minut jako zeď.

Přínejmenším však dokázal velké věci v oblasti imaginace – že *skutečně* existoval tam daleko nahoře. Že se jeho opravdové tělo kroutilo kdesi tam, tisíce kilometrů odtud.

Iluze byla dokonalá – konečně. Gerald *byl* bolou. Třicet kilometrů útlého, vodivého vlákna, které se pomalu, vířivě otočilo každých třicet minut, nebo také pětkrát během každého oběhu okolo protáhlé oběžné dráhy. Na každém konci otáčejícího se úvazu byly kompaktní trsy senzorů (*mé oči*), katodové zářiče (*mé svaly*) a drapáky (*mé svírající se ruce*), které se mu právě teď zdály být jeho součástí mnohem víc než cokoli z masa a kostí. Skutečnější než svaly a šlachy, s nimiž se narodil a jež pluly v ulitě hluboko dole, vedle bachraté, podobané vesmírné stanice. To vzdálené lidské tělo mu připadalo téměř jako pouhá představa.

V posledním úseku přiblížení náhle muž s opicí ztichli – jako lovec se svým věrným psem – jako kdyby zvuk mohl vyrušit kořist, třpytící se jim před mířidly.

Má to zvláštní lesk, pomyslel si, zatímco telemetrie ukazovala, že vzdálenost se rychle zkracuje. Už jen pár kilometrů, během nichž se složitý tanec

dvou orbit a spirálovité víření úvazu protnou, jako hráč baseballu, který skáče, aby zachytil svištěcí míček. Jako akrobat, chytající ve vzduchu svou partnerku. A pak...

...přirozená rotace byly zvítězí, sevře polapený úlomek trosky do svého víření, pohltí jeho dosavadní hybnost a dodá jí novou hodnotu, nový směr. O půl otočky později, až bude konec úvazu v *největším přiblížení* k Zemi, drapák se rozevře a odhodí trosku zpět, směrem na západ a *dolů*, aby shořela v atmosféře.

To bude ta lehčí část. Tou dobou už bude Gerald usrkávat kafe v odstíněné společenské místnosti pro posádku. Jenže teď –

Tohle není odhozený druhý stupeň rakety, uvažoval a pozorně zkoumal třpyt objektu. *Není to ani žádný ztracený náklad ani roztrhaná palivová nádrž ani zmrzlý kus moči odhozený lidskou posádkou*. Po letech praxe už Gerald věděl, jak všechny běžné druhy odpadků odrážejí sluneční světlo – od archaických nosných raket a satelitů až po ztracené rukavice a nářadí – každý z nich hrál po svém na schovávanou v preludech stínů. Ale tahle věc...

Dokonce ani barvy nebyly v pořádku. Příliš modrá. Příliš mnoho *různých* modrých. A světelné hladiny pořád tak stabilní! Jako kdyby ta věc neměla žádné fasety ani rovné plochy. Hači vyjádřil své pochybnosti nízkým, ustáraným houknutím. Jak to pevně chytit, když nevíte, kde jsou hrany?

Zatímco relativní rychlost padala k nule, Gerald udělal pár úprav kursu tím, že vychrlil elektrony z katodových zářičů na obou koncích kabelu. Tím vytvořil točivý moment proti poli planety; byl to trik, jak manévrovat bez raket a paliva; ideální volba pro pomalou, trpělivou práci, kterou bylo potřeba udělat lacinou.

Teď byla řada na Hačim, aby si vydělal na svůj denní chléb. Opička se natáhla jako špageta a hladce obstarala poslední opravy – s instinkty vybroušenými miliony generací přehupování se z jedné pralesní větve na druhou – zatímco Gerald se soustředil na samotný úchop. Druhá šance nebude.

Pomalou a trpělivě... kromě posledního, bouřlivého okamžiku... kdy si přejete mít na pomoc něco rychlejšího než magnetismus. Kdy si přejete –

A už to tu bylo, přímo před nimi. Nějaké Cosi.

Kamera byly, ženoucí se na místo schůzky, spatřila svýma utajenýma očima něco třpytivého, zhruba oválného, co slabě zářilo bledou modří, pulsující jakoby nedočkavostí.

Geraldova ruka *byla* drapákem, proměnila se v baseballovou rukavici s roztaženými prsty, natahujícími se po objektu, který se náhle vynořil před nimi.

Neucukni, peskoval se za prastaré instinkty a připravoval se popadnout tu uhánějící věc, ať už to bylo cokoli.

Uvolni se. Nikdy to nebolí.

Jenomže tentokrát to – podivným a záhadným způsobem – bolelo.

MYRIÁDY CEST ENTROPIE

Nenávidí nás vesmír? Kolik nástrah před námi leží a čeká, až budou moci rozdrtit naše domýšlivé svazky molekul zpět v nemyslitelný prach? Měli bychom je počítat?

Muži a ženy si vřdycky připadali obklíčeni. Příšerami plížícími se tmou. Tyranskými vládci, agresivními sousedy, vrtošivými bohy. A přece, nevinili z toho všeho nejčastěji sami sebe? Na zlé časy se hledělo jako na formu trestu přivolaného nesprávným chováním. Nemoudrou vírou.

Dnes se zdá, že způsobů, jak sami sebe zničit, máme nesčíslně. (Ačkoli *Pandořin roh hojnosti* se je pokusí všechny vyčíslit!) My lidé moderní doby nad pověrami předků jen pohrdlivě odfrkneme. My víme, že *oni* tu možnost zničit svět doopravdy nikdy neměli, kdežto my ano! Zeus nebo Moloch se nemohli vyrovnat ničivé síle vzájemného napadení jadernými hlavicemi, práškování morovými bacily, nějaké té ekologické botě nebo zhoubné hospodářské chybě složitě aikonomie.

Ó, jak jsme mocní. Avšak jsme *až tolik* odlišní od našich předchůdců?

Nebudeme z naší pohromy (až přijde) obviňovat i my nějaký arogantní přehmat? Trhlinu v úsudku? Nějakou tvrdošijnou víru? *Culpa nostra*. Nebude to tentýž starý žal, rozléhající se v rozvalinách našich nadějí?

„Tohle všechno jsme si nikdy nezasloužili! Naše zářící věže a zlatá pole. Naše překypující knihovny a plná břicha. Naše dlouhé životy a příliš rozmazané děti. Naše štěstí. Ať už z vůle Boží nebo naší vlastní rukou, vřdycky jsme očekávali, že to skončí takhle.

Jako prach.“

– *Pandořin roh hojnosti*

2. FANYNKA

Mezitím hluboko dole zíraly kamery přes nepřístupnou poušť a monitorovaly sporné území v konfliktu tak trpkém, že se jeho antagonisté nemohli dohodnout, jak jej nazvat.

Jedna strana nazývala tento zápas *spravedlivou válkou*, protože jde o záchranu bezpočtu nevinných životů.

Jejich odpůrci prohlašovali, že k vůbec žádným obětem nedošlo.

A tak podezřívavé kamery přejížděly po okolí a ostrážitě hledaly jakékoli narušitele. Byly ukryty a zamaskovány na vrcholcích kopců nebo v dálničních nadjezdech nebo v neškodných kamenech a pátraly po nenáviděném protivníku. A na pár měsíců tito strážcové skutečně uspěli a zažehnali vpád. Chránili prázdnotu pouště.

Potom technologie znovu zamíchala kartami.

První krok nepřítele? Vyloupnout ty bdělé oči.

. . .

Tajní agenti přišli za úsvitu, vylétli z vycházejícího slunce – několik set malých strojů, jež klouzalo nízko nad zemí na šeptavých poryvech vzduchu. Každý z nich připomínal opravdového kolibříka a sledoval pečlivě promyšlenou dráhu ke svému cíli; pak přistál *za* kamerou či senzorem, v jeho slepé skvrně. Rozvinul křídla, jež se proměnila v holo-displej předkládající strážným čočkám dokonalý falešný obraz téže pouštní krajiny, dokonce bez jakéhokoli podezřelého zablikání obrazu. Jiné špionážní stroje vyčenichaly zamaskované seismické senzory a jemně je vzaly do náručí – obalily je vycpávkou, aby zastřely blížící se otřesy půdy.

Útok robotů pokrýl sto čtverečních kilometrů. Během osmi minut tu poušť ležela bez dozoru, bez ochrany.

Potom se na obzoru objevila velická vozidla a všechna se po různých cestách sjížděla do jediné otevřené oblasti – sedmnáct tahačů s hybridním pohonem, maskovaných jako přeprava komerčního nákladu, dokonce i s hology společností. Ale když se jejich dráhy protnuly, posádky v šedohnědých kombinézách vyskákaly, aby odvázaly náklad. Generátory řvaly a vzduch se plnil exotickým zápachem, jak se čpavé plyny řítily ze zásobníků a plnily nafukovací plavidla. Ovládací panely se probudily k životu. Zavěšené desky odpadly a odhalily dlouhé, ke špičce zúžené válce na šikmých rampách.

Každý doutníkovitý tvar neohrabaně zvedal čumák k obloze a na ocase se mu roztahovala stabilizační křídélka. Ve výkřících bylo slyšet rostoucí napětí; začaly přísně koordinované odpočty. Brzy nepřátelé – sofistikovaní a ostrážití – nasbírají dostatečné množství stop. Uvědomí si, co se děje... a začnou jednat.

Když byla každá střela namířena a cíle rozděleny, chybělo už jen zatížit je nákladem.

Z klimatizované dodávky se vynořil tucet postav v přiléhavých oblecích z lesklého materiálu a nevkusně pomalovaných helmách. Každý z mužů nesl brašnu, která hučela a vrčela a udržovala jej v chládku. Někteří z nich kráčeli, jako by byli z gumy, tak byli plni dychtivého očekávání. Jeden z nich občas poskočil, asi tak každý čtvrtý krok.

Čekala na ně zarputile vyhlížející žena vyzbrojená odznakem a uniformou. Zvedla svou data-tabulku a nakráčela před první postavu v letecké kombinéze.

„Jméno a sken,“ dožadovala se. „Potom potvrďte svůj záměr.“

Hledí helmy dekorované zlatými spirálami sklouzlo vzad a odhalilo silně opálené rysy obličejů s očima barvy chladného moře – než do nich nástroj úřednice vrhl zkoumavý paprsek. Potom se jedna panenka krátce zableskla červení oční pozadí.

„Hacker Sander,“ pravil muž hlasem, který byl přísný i zdrženlivý zároveň. „Potvrzuji, že tohle dělám ze své vlastní svobodné vůle a podle dokumentů v záznamu.“

Jasnost jeho záměru musela ai-clipboard uspokojit, protože vydal souhlasné pípnutí. Inspektorka přikývla. „Děkuji vám, pane Sandere. Přeji bezpečný let. Další?“

Ukázala na dalšího samozvaného raketáka, který nesl svou helmu v podpaždí. Měl na ní motiv křičících úst obklopených plameny.

„Takovýdle hovadiny,“ zavrčel blondatý mladík a snažil se hrozivě shlížet na úřednici z co největší výšky, přičemž loktem odstrčil Hackera. „Máte vy vůbec páru, kdo jsme? Kdo jsem já?“

„Ano, lorde Smitsi. Ačkoli na tom, jestli mě to *zajímá* nebo ne, na tom nezáleží.“ Pozvedla před něj skener. „Na *tomhle* záleží. Tohle vám může zaručit, že vás USSF nerozřeže laserem na malé kousíčky, až budete prolétat kontrolovaným letovým prostorem.“

„To má být vyhrůžka? Vy mrňává... *vládní*... nuličko. Udělala byste líp, kdybyste nezkoušela –“

„Vláda a cech *společně*,“ přerušil jej Sander a potlačil svůj vlastní prudký hněv nad loktem, který se mu zaryl do žeber. „No tak, Smitáku. Máme přísný harmonogram.“

Magnát se k němu otočil; jeho standardní aristokratický přízvuk se napětím úplně zborčil. „Ohledně těch přezdivek jsem tě už varoval, Sandere, ty jeden pozere třetí generace. Když nás trénovali na piloty, musel jsem tu tvoji mazáčkou nadřazenost nějak snést. Ale počkej, až se vrátíme. Roztrhnu tě jako hada!“

„Nač teda čekat?“ Hacker udržoval oční kontakt a přitom sáhl vzhůru, aby si uvolnil kyslíkovou hadici. Rychlá rána by toho frajířka s modrou krví poslala k zemi a oni ostatní by mohli pokračovat. Ke spěchu byl dobrý důvod. Právě teď k nim mířily jiné síly, mnohem hrozivější než pouhá vláda, a dychtily zabránit tomu, co se tu mělo stát.

A kromě toho, nikdo ještě nikdy nenazval žádného Sandera „pozéřem“.

Ostatní raketoví žokejové zasáhli dřív, než mohl pěst použít – což bylo nakonec asi dobře – popadli oba muže a oddělili je od sebe. Smits, kterého odstrkali až na konec fronty, soptil a vrhal po Hackerovi vražedné pohledy. Ale když se šlechtic dostal znova na řadu, prošel kontrolou ID s klidnou myslí, chladný a tvrdý jako nějaký ledovec.

„Vaše povolenky jsou v pořádku,“ uzavřela to funkcionářka. Neuspěchaně oslovila Hackera, protože měl největší zkušenosti. „Vaše kauce na způsobenou škodu i potvrzení o výjimce ze zákona od Ligy raketových závodů byly přijaty. Vláda vám nebude stát v cestě.“

Hacker pokrčil rameny, jako kdyby toto prohlášení bylo očekávané i nepodstatné zároveň. Zašoupl hledí své přílby a dal ostatním postavám v kombinézách znamení, na které se rozběhly k žebříkům, startovacím personálem přistaveným k raketám. Neohrabaně po nich vylezly, pak se vkroutily do těsných kabin a připoutaly se. Dokonce i nováčkové tohle trénovali nespočetněkrát.

Příklopy třeskly a zasycely, jak se neprodyšně uzavíraly. Tlumené výkřiky naznačovaly, že probíhají závěrečné přípravy. Pak se z dálky ozvalo zařikávací, jež bylo důvěrně známé, a přece stále tolik vzrušující; monotónně pronášené odpočítávání pozpátku. Rytmus starý víc než století.

Je to vážně už tak dávno, co do téhle pouště přišel Robert Goddard? dumal Hacker. Aby tu experimentoval s prvními říditelnými raketami? Překvapilo by ho, co jsme provedli s věcí, kterou on začal? Že jsme rakety přetvořili ve válečné zbraně... pak v obrovské průzkumné koráby... a nakonec v hračku pro superboháče?

Ano, existovaly alternativy jako třeba komerční vesmírná turistika. Jeden japonský orbitální hotel a další ve výstavbě. Hacker vlastnil akcie. Byly tu dokonce i suborbitální výlety pro více pasažérů, dostupné jen hrstce zámožných. Za cenu asi tak dvaceti vysokoškolských vzdělání.

Hacker necítil hanbu ani lítost. *Nebýt nás, z toho snu by nezbývalo skoro nic.*

Skončil odpočet pro první střelu.

Pro tu jeho.